

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a JUDr. Aleše Korejtky v právní věci **žalobce: O.M., nar. „X“**, zastoupen matkou L.M., oba bytem P. 2627, P. – Z. P., proti **žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí, se sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 29.10.2013, č.j. MPSV-UM/7312/13/4S-PDK,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí** Úřadu práce České republiky – Krajské pobočky v Pardubicích ze dne 8.7.2013, č.j. MPSV-UP/1063263/13/AIS-SSL a rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 29.10.2013, č.j. MPSV-UM/7312/13/4S-PDK, **se pro vady řízení zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobci se právo na náhradu nákladů řízení **nepřiznává** a žalovaný toto právo **nemá**.

Odůvodnění:

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Pardubicích ze dne 8.7.2013 (dále v textu i jako „*rozhodnutí správního orgánu I. stupně*“), jímž byl žalobci snížen příspěvek na péči dle zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, v platném znění (dále jen „*zákon o sociálních službách*“), a to z 9.000 Kč na 6.000 Kč měsíčně, od srpna 2013. Žalobu odůvodnil žalobce následujícím způsobem:

Žalované rozhodnutí je v rozporu s lékařskými zprávami a i s šetřením pracovnice Úřadu práce v místě bydliště a hlavně se skutečným stavem v závislosti žalobce na péči jiné osoby. Posudkový lékař učinil rozhodnutí bez podrobného zkoumání zdravotního stavu a aniž by žalobce „*kdykoliv viděl*“. V odvolání žalobce opětovně popsal zdravotní stav a potřebu péči jiné osoby, vše doložil aktuálními lékařskými zprávami, přičemž uvedl, „*jaký je potřeba dohled a pomoc nejen při 4 z 9 posuzovaných oblastí zvládnání základních životních potřeb, které byly uznány, ale i v ostatních oblastech*“. Ani posudková komise (PK MPSV v Hradci Králové – dále jen „*PK MPSV*“) žalobce „*nikdy neviděla*“, neověřila skutečný stav, zkonstatovala, že v dalších 5 oblastech péče, tj. orientace, mobility, stravování, oblékání a obouvání a zvládnání fyziologické potřeby potřebuje žalobce pomoc „*pouze*“ v období záchvatů. K těmto záchvatům dochází 15krát do měsíce a komise sama uznala, že v tomto období potřebuje žalobce pomoc, proto nelze tyto úkony považovat za zvládnuté. Záchvaty žalobce přichází „*bez varování*“, kdykoliv, v kteroukoliv denní i noční dobu, pomoc při nich je skutečně trvalá a nezbytně nutná. Žalobce navrhl, aby žalované rozhodnutí bylo zrušeno.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě poukázal na obsah posudku PK MPSV a rozhodnutí vydaných ve věci, přičemž z nich uvedl podstatné okolnosti věci se týkající a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „*s.ř.s.*“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „*NSS*“) již v minulosti vyslovil, že „*jinou vadou řízení před soudem*“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu

rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady *ne bis in idem*, aplikace zásady „*non-refoulement*“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací - srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. *ex officio*, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Předmětem žalovaného rozhodnutí bylo rozhodnutí o příspěvku na péči dle zákona o sociálních službách, přičemž i v tomto řízení platí zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „*správní řád*“). Proto i v tomto řízení platila pro správní orgány povinnost zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu) a povinnost koncipovat odůvodnění rozhodnutí tak, aby korespondovalo se správním spisem a bylo plně přezkoumatelné, jinými slovy uvést v něm „*důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí*“ (§ 68 odst. 3 správního

řádu). Této povinnosti však zůstaly oba správní orgány dlužny. Nejprve se soud v intencích v žalobě obsažených námitek zaměřil na přezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného. Jak vyplývá z odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, žalobce v tomto odvolání poukázal na to, že jeho stav, a tedy závislost na péči jiných osob, se rozhodně nezlepšil, spíše naopak, a to vzhledem k přibývajícimu věku a v porovnání schopností jiných stejně starých dětí se „spíše zhoršil“. Dále žalobce (v zastoupení své matky, která popsala problémy žalobce) poukázal na časté opakování epileptických záchvatů (15krát do měsíce), přičemž uvedl, že nemůže být bez trvalého dozoru (matka uvedla, že „skutečně si ho nedovolíme po osmileté zkušenosti s jeho onemocněním ponechat ani na hodinu bez dozoru“). Dále bylo v odvolání uvedeno, že „syn však rozhodně v období záchvatů, které není nijak výjimečné, někdy trvá i několik dní po sobě jdoucích, potřebuje pomoc při všech posuzovaných bodech“. Dále bylo v odvolání podrobně uvedeno, ve kterých dalších oblastech (tj. nad rámec těch „uznaných“) potřebuje žalobce pomoc, a to při stravování, oblékání a obouvání, mobility, orientace a výkonu fyziologické potřeby. V rámci každé zmíněné životní potřeby byly podrobně popsány problémy žalobce s tím, že se jedná o potřebu „každodenní pomoci“ a dohledu při minimálně šesti základních životních potřebách, které žalobce sám nezvládne. Na uvedené odvolací námitky reagoval žalovaný v podstatě popisem obsahu podkladů k rozhodnutí a citací platné právní úpravy. Žalovaný uvedl, že PK MPSV „prostudovala podkladovou dokumentaci, zhodnotila doložené podklady, zabývala se všemi námitkami, hodnotila doložený zdravotní stav v souladu s podkladovou dokumentací a platnými právními předpisy a dospěla k závěru, že se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav“. Je sice pravdou, že odůvodnění žalovaného obsahuje určitou reakci na námitky žalobce, avšak tato neobstojí z hlediska přezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí, když se nejedná o řádné a úplné vypořádání námitek žalobce uvedených v odvolání. Žalovaný reagoval v podstatě na odvolací námitky na str. 3 svého rozhodnutí takto: „V neurologické péči je pro farmakorezistentní epilepsii po prodělané v.s. virové meningoencefalitidě v roce 2005. Aktuální mentální úroveň je v pásmu lehké mentální retardace, pomalé psychomotorické tempo. Je přítomna porucha výbavnosti slov. Chůze je posuzovaný schopen bez opory a pomůcek. Orientovaný je ve všech kvalitách, omezení orientačních schopností je v období záchvatu a po záchvatu. Stravování je schopen. Je schopen sám přijímat potravu, naservírovat, vybrat. Oblékání a obouvání je schopen. Fyziologickou potřebu zvládá, není trvale inkontinentní. Potřeba pomoci v těchto základních životních potřebách je v období záchvatů. Péče o domácnost se z důvodu věku do 18 let nehodnotí“. Nijak se však nevyrovnal s námitkou žalobce o tom, že se v případě popsaných problémů ve výše zmíněných případech zvládání základních životních potřeb (viz popsaný obsah odvolání) jedná o postižení, které „vyžaduje nepřetržitý dohled a pomoc dalších osob“, když záchvaty žalobce trvají i několik dní „po sobě jdoucích“, že žalobce potřebuje „pomoc při všech posuzovaných bodech“. Žalovaný se tak nevyrovnal s námitkou žalobce o tom, že ten potřebuje každodenní pomoc a dohled při minimálně šesti základních životních potřebách, které sám nezvládá, jak bylo uvedeno v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Výše uvedená citovaná část rozhodnutí žalovaného rozhodně tyto námitky nejsou schopny samy o sobě vyvrátit, když se jedná pouze o lakonické konstatování posouzení schopnosti žalobce (např. „stravování je schopen“, když je schopen sám přijímat potravu, naservírovat, vybrat). Žalovaný se však nevyrovnal s námitkou žalobce zahrnující popis jeho problémů (např. v případě životní potřeby – stravování), že rodiče musí na syna – žalobce „neustále dohlížet a pomáhat mu“, když pokud dostane žalobce při jídle záchvat, což nelze dopředu předjímat, kdy se tak stane, dochází ke vdechnutí jídla, polití, rozbití nádobí a hrozí „udušení, opaření, pořezání“. Žalovaný se tedy nevyrovnal a nevypořádal s tvrzeními žalobce o nutnosti stálého dohledu a

skutečnosti, že k záchvatům může dojít kdykoliv, tedy že se nejedná o nějakou předvídatelnou dobu, kdy žalobce je závislý na pomoci jiné osoby, čili žalovaný se nevyrovnal s námitkou žalobce o potřebě soustavného dohledu a soustavné pomoci při konkrétních, žalobcem popsaných problémech uvedených v případech základních životních potřeb (stravování, oblékání a obouvání atd. – viz obsah odvolání). Navíc nelze přehlédnout, že lékařská dokumentace obsahuje závěry svědčící o důvodnosti této námitky, když ze zprávy MUDr. Munzara z Pardubické krajské nemocnice ze dne 5.6.2013 skutečně vyplývá, že žalobce „potřebuje trvalý dozor druhé osoby“, přičemž není schopen ani v běžných životních aktivitách zcela samostatného a zodpovědného „fungování“. Proto je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a/ s.ř.s.). K tomu lze příkladmo citovat rozsudek NSS ze dne 19.12.2008, č.j. 8Afs 66/2008-71, z něhož vyplývá, že „*pokud se správní orgán o oprávněm prostředku nevypořádá se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů*“, a že „*z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů*“. K případnému tvrzení o tom, že reakcí na odvolací námitky byl odkaz žalovaného na zmíněné podklady rozhodnutí, je nutné uvést, že pokud přezkoumává správní soud zákonnost žalobou napadeného správního rozhodnutí, resp. skutkové a právní úvahy, na jejichž základě bylo rozhodnutí vydáno, činí tak skrze odůvodnění tohoto rozhodnutí, a nikoliv prostřednictvím obsahu správního spisu, tedy i v něm zahrnutých podkladů rozhodnutí citovaných i v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (srov. mutatis mutandis rozsudek NSS ze dne 4.2.2010, č.j. 7Afs 1/2010-53).

V řízení byly sice shromážděny ty podklady, které zákon správnímu orgánu ukládá, tedy bylo provedeno sociální šetření a byl vyžádán posudek posudkové komise MPSV k posouzení stupně závislosti žalobce (§ 26 a § 28 zákona o sociálních službách), avšak tím nebyly povinnosti správního orgánu vyčerpány. Odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně v podstatě vedle popisu historie případu od zahájení správního řízení do vydání rozhodnutí a citace platné právní úpravy obsahuje jen výčet podkladů rozhodnutí s uvedením závěru z posudku posudkového lékaře OSSZ Pardubice ze dne 18.4.2013 o tom, že žalobce potřebuje pomoc při těchto základních potřebách: komunikace, tělesná hygiena, péče o zdraví a osobní aktivity. Závěrem bylo uvedeno, že správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že tento posudek se jeví jako úplný, objektivní a přesvědčivý, a že správní orgán I. stupně jej vnímá jako „*stěžejní důkaz*“. Již v tomto rozhodnutí chybí hodnocení zmíněných podkladů, tj. nejsou v něm obsaženy vlastní úvahy správního orgánu týkající se hodnocení podkladů pro rozhodnutí, absentuje úvaha správního orgánu o zhodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby žalobce ve vztahu ke konkrétním skutečnostem zjištěných jak během sociálního šetření (tj. dle informace ze záznamu ze sociálního šetření ze dne 21.3.2013, tak i skutečností obsažených v posudku posudkového lékaře OSSZ). Proto již toto rozhodnutí považuje soud za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a/ s.ř.s.).

Podle ust. § 3 písm. c) zákona o sociálních službách se pro účely tohoto zákona rozumí dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem zdravotní stav, který podle poznatků lékařské vědy trvá nebo má trvat déle než jeden rok, a který omezuje funkční schopnosti nutné pro zvládání základních životních potřeb. Podle ust. § 7 odst. 2 zákona o sociálních službách nárok na příspěvek má osoba uvedená v § 4 odst. 1, která z důvodu dlouhodobě

nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládnání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8 při splnění dalších podmínek uvedených v tomto ustanovení zákona o sociálních službách. Podle § 9 odst. 5 zákona o sociálních službách pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopností zvládat základní životní potřeby v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potencionálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku. Vyšší vymezení schopnosti zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanovuje prováděcí předpis (§ 9 odst. 6 zákona o sociálních službách). Proto při hodnocení schopnosti posuzované osoby v daném správním řízení, tj. schopnosti zvládat základní životní potřeby uvedené v § 9 odst. 1 zákona o sociálních službách, je nutné vycházet i z prováděcího předpisu, a to z vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, v platném znění. Bližší vymezení úkonů a způsob jejich hodnocení je totiž uvedeno v příloze č. 1 zmíněné vyhlášky, přičemž tyto úkony jsou zde podrobně vypsány (např. ve vztahu k základní životní potřebě – orientace, o které se zmínil žalobce v odvolání, je zde stanoveno, že za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se považuje stav, kdy osoba je schopna poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem, mít přiměřené duševní kompetence, orientovat se časem, místem a osobou, orientovat se v obvyklém prostředí a situacích a přiměřeně v nich reagovat). V uvedených rozhodnutích správních orgánů chybí toto hodnocení, když naopak podklady pro rozhodnutí zahrnují dostatek informací, které měly správní orgány v intenzích výše zmíněné platné právní úpravy vyhodnotit.

V odvolacím řízení si žalovaný správně vyžádal posudek příslušné PK MPSV (§ 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb.). Žalovaný pak při rozhodování odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně musel vycházet v rámci odvolacích námitek navíc i z posudku příslušné PK MPSV. V této souvislosti je nutné konstatovat, že na rozdíl od přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění, ve kterém si může soud vyžádat v soudním řízení ještě další posudek od příslušné PK MPSV, tak v dané věci takovému postupu brání nedostatek zákonné kompetence PK MPSV. Podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, v platném znění, posuzuje posudková komise MPSV svými posudkovými komisemi zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního pouze ve věcech důchodového pojištění, přičemž v dané věci, tj. pro účely rozhodování o příspěvku na péči, může být posudek PK MPSV vyžádán pouze pro účely odvolacího řízení správního. Proto tím spíše správní orgán v tomto řízení musí vycházet pouze z takového posudku PK MPSV, který je nejen úplný, čili obsahuje veškerou dostupnou zdravotnickou dokumentaci, ale zejména musí splňovat požadavek přesvědčivosti, tzn. že musí obsahovat náležité a logické zdůvodnění svých posudkových závěrů. Pokud tomu tak není, nemůže již správní orgán nahradit činnosti PK MPSV, ale musí nedostatky jeho posudku odstranit, a to za pomoci zejména dalšího revizního posudku PK MPSV či vyžádání doplňujícího posudku od PK MPSV, který posudek pro uvedený účel vypracovala. Pokud správní orgán opře své závěry o posudek se zmíněnými nedostatky, nemůže již soud v soudním řízení tyto sám odstranit, neboť ani soud nemůže suplovat činnost posudkových komisí MPSV a nemůže si sám vyžádat doplněk posudku či revizní posudek PK MPSV. Je totiž nesporné, že rozhodnutí v dané věci je závislé především na odborném lékařském posouzení, k němuž je ze zákona povolána právě posudková komise, jedná se tedy o stěžejní

důkaz a pokud již posudek PK MPSV vykazuje vady zahrnující jeho nepřezkoumatelnost, a pokud tento nedostatek odvolací správní orgán neodstraní (vyžádáním doplnění posudku či revizního posudku), způsobuje ten i vadu řízení, tj. nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí pro nedostatek důvodů (srov. rozsudek NSS ze dne 30.9.2009, č.j. 4Ads 50/2009-63, který se sice vztahuje nikoliv ke stávající platné právní úpravě, ale lze jej analogicky použít i v dané věci).

Krajský soud musí konstatovat, že i tento posudek PK MPSV, tedy podklad, ze kterého žalovaný vycházel, trpí výše uvedenými nedostatky, když sice odkazuje na zmíněné sociální šetření, avšak v souvislosti s uvedenou odvolací námitkou nedostatečně hodnotí schopnosti žalobce při zvládání základních životních potřeb, které v odvolání žalobce uvedl, tj. stravování, oblékání a obouvání, mobility, orientace a výkonu fyziologické potřeby. Jak zmíněný posudek PK MPSV, tak i rozhodnutí obou správních orgánů v podstatě neobsahují konkrétní úvahy ve vztahu k hodnocení zvládání těchto základních životních potřeb žalobcem, a to zejména ve světle závěrů ze zmíněného provedeného sociálního šetření, které se mají týkat hodnocení zvládání těchto základních životních potřeb žalobce, tj. chybí úvahy týkající se naplnění či nenaplnění zákonných hledisek podhodnocení nároku na příspěvek na sociální péči, když chybí i úvahy týkající se naplnění či nenaplnění hledisek uvedených v příloze 1 v citované prováděcí vyhlášce (vyhl. č. 505/2006 Sb.) ve vztahu ke zvládání zmíněných základních životních potřeb žalobce. Uvedené nedostatky způsobily i vadu žalovaného rozhodnutí zahrnující jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a/ s.ř.s.).

Žalobci nebylo možné pouze přisvědčit jeho námitce o tom, že posudkový lékař podrobně „nezkoumal“ zdravotní stav žalobce, tj. že žalobce „neviděl““. Osobní vyšetření žalobce není v tomto řízení nutné, když komise může vycházet zejména z jí dostupných lékařských zpráv, tj. z těch, které jsou zahrnuty v dostupné lékařské dokumentaci a dále z výsledků sociálního šetření. Osobní účast žalobce na jednání PK MPSV zákonem předepsána není. Tento závěr však nic nemění na tom, že obě rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, a proto je musel soud zrušit pro vadu řízení a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení (§ 76 odst. 1 písm. a/, § 78 odst. 1, 3 s.ř.s., § 78 odst. 4 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s., když úspěšnému žalobci dle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly, přičemž protože byl ve věci úspěšný a toto právo mu vzniklo a nezaniklo (např. pokud by se jej výslovně vzdal), nebylo možné konstatovat, že nemá právo na náhradu nákladů řízení, ale pouze, že se mu toto právo nepřiznává; žalovaný právo na náhradu nákladů řízení neměl (§ 60 odst. 2 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 28. května 2014

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová